

δημιουργία

ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΤΩΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΩΝ "Η ΘΕΟΜΗΤΩΡ"

ΤΕΥΧΟΣ 5

ΑΠΡΙΛΙΟΣ-ΙΟΥΝΙΟΣ 2011

«Χριστὸς ἐκ νεκρῶν ἐγήγερται»

ΚΑΛΗ ΑΝΑΣΤΑΣΗ!

Καπετανάκη Ελένη, Α'1 Λυκείου

Αποστόλου Μαρίνα, Α'1 Λυκείου

Βαθανός Γιώργος, Α'1 Λυκείου

Ζερδεβάς Κωστής, Α'1 Λυκείου

Εξώφυλλο: «Η εις άδου κάθοδος»

Έργο Γλυκερίας Μοναχής

(από το πρωτότυπο έργο της Ιεράς Μονής της Χώρας στην Κωνσταντινούπολη)

ΕΚΔΟΣΗ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΩΝ

“Η ΘΕΟΜΗΤΩΡ”

Επ. Βενιζέλου 128, Ηλιούπολη

τηλ. 210 99 15 449

Υπεύθυνη Σύνταξης:

Βασιλική Μπιλάλη, Φιλόλογος

Συντακτική Ομάδα:

Μαθητές και Μαθήτριες

του σχολείου

Δημιουργικό - Εκτύπωση:

Λυχνία Α.Ε. • τηλ. 210 3410436

www.lyhnia.gr

Καραλή Μαρία, Α'1 Λυκείου

Σπάζοντας τα δεσμά τον θανάτου

Σε μία από τις Επιστολές του, ο Απόστολος Παύλος λέει ότι, αν ο Χριστός δεν έχει αναστηθεί, τότε εμείς είμαστε οι πλέον αξιοθρήνητοι των ανθρώπων... Πράγματι, αν δεν έχει αναστηθεί, θα είμαστε αξιολύπητοι, διότι όλη μας η πίστη, όλο αυτό που ονομάζουμε πνευματική εμπειρία μας και όλη η ζωή που οικοδομούμε πάνω σ' αυτήν δεν θα ήταν τίποτε άλλο παρά μια αυταπάτη, ένα ψέμα, μια ψευδαίσθηση. Εμείς όμως είμαστε οι ευτυχέστεροι των ανθρώπων, επειδή όντως ο Χριστός Ανέστη. Και αυτό όχι απλώς εκατοντάδες και χιλιάδες αλλά εκατομμύρια ανθρώπων το γνωρίζουν από προσωπική και άμε-

ση εμπειρία. Είναι πάρα πολλοί αυτοί που θα έλεγαν: Ο Θεός υπάρχει διότι τον έχω συναντήσει. «Χριστός Ανέστη» διότι τον έχω συναντήσει Αναστημένο. Και όχι μόνο κατά τρόπο πνευματικό, αλλά και σωματικό - έχουμε τη μαρτυρία των Αποστόλων, ανθρώπων απλών που έφυγαν μακριά από τον Γολγοθά, γνωρίζοντας (νομίζοντας ότι γνωρίζουν) ότι από τη στιγμή που ο Κύριός τους αποκαθελώθηκε από τον Σταυρό και ετάφη, είχε νικηθεί οριστικά, και κάθε ελπίδα τους είχε για πάντα χαθεί. Και όμως, αυτοί οι ίδιοι γίνονται μάρτυρες της Αναστάσεως - απροετοίμαστοι, διστακτικοί και κατόπιν περικοιχαρείς.

Ναι, Χριστός Ανέστη! Ανέστη όχι ως φάντασμα, όχι ως μια πνευματική παρουσία, αλλά ως ο ζωντανός Θεός με το σώμα Του, το σώμα με το οποίο ενσαρκώθηκε. Και πράγματι, αν πιστεύουμε ότι ο Κύριος Ιησούς Χριστός ήταν ο ίδιος ο Θεός που έγινε άνθρωπος για τη σωτηρία του κόσμου, τότε, αυτό που ξεπερνά τη φαντασία μας είναι πως Αυτός που είναι η ίδια η Ζωή, μπόρεσε να πεθάνει. Και αντίθετα, το πιο απλό και προφανές είναι ότι, αυτή η Αιώνια Ζωή εννοείται ότι θα έσπαζε τα δεσμά του θανάτου, θα πατούσε τον θάνατο και θα ανίστατο σωματικά, με τη σάρκα Του, δίνοντας έτσι και σ' εμάς υπόσχεση αναστάσεως.

Anthony Bloom

«Στο φως της Κρίσης του Θεού-
Πορεία από το Τριώδιο
στην Ανάσταση»
Εκδόσεις «Εν πλω»

Αλέξανδρος Παπαδιαμάντης

βιοποριστικό επάγγελμα για αυτόν στάθηκε η δημοσιογραφία και κυρίως η μεταφραστική εργασία σε εφημερίδες. Για να συντηρείται διέθετε τον ελεύθερο χρόνο του στην προγύμναση μαθητών ενώ παράλληλα μάθαινε μόνος του Γαλλικά και Αγγλικά. Έζησε ως «κοσμοκαλόγερος». Το 1872 ακολούθησε το μοναχό Νήφωνα στο Άγιον Όρος, όπου έμεινε για 8 μήνες ως δόκιμος μοναχός, κρίνοντας όμως συχνά τον εαυτό του ακατάλληλο για το μοναχικό σχήμα. Έψαλλε συχνά στον Άγιο Ελισσαίο, ναό που ήταν εφημέριος ο Άγιος Νικόλαος ο Πλανάς.

Ο ΒΙΟΣ ΤΟΥ

Ο Αλέξανδρος Παπαδιαμάντης αποτελεί τον κορυφαίο και σημαντικότερο νεοέλληνα, διηγηματογράφο. Γεννήθηκε το 1851 στη Σκιάθο, όπου και πέθανε το 1911. Ο πατέρας του ήταν ιερέας. Η μητέρα του καταγόταν από το Μυστρά και μετά τα Ορλοφικά και την εισβολή των Αλβανών στην Πελοπόννησο, η οικογένεια της κατέφυγε στη Σκιάθο. Ο Αλέξανδρος ήταν το τρίτο παιδί από τα έξι παιδιά φτωχής οικογένειας. Τελείωσε με μεγάλες οικονομικές δυσκολίες την εγκύκλια μόρφωση του. Το ασφαλέστερο

ΕΠΙΔΡΑΣΕΙΣ

Επηρεάστηκε από ηθογραφικά διηγήματα του Δημήτρη Βικέλα και ιδίως του Γεωργίου Βιζυηνού αλλά και από την αγγλική λογοτεχνία και τους Άγγλους μυθιστοριογράφους Ντίκενς και Κενν.

ΥΦΟΣ

Το ύφος του Παπαδιαμάντη ήταν ανεπανάληπτα, αυστηρά προσωπικό. Χρησιμοποιεί εκκλησιαστική φρασεολογία και βυζαντινές λέξεις υποβλητικής δύναμης.

ΣΗΜΑΝΤΙΚΑ ΕΡΓΑ

α) Μυθιστορήματα και νουβέλες:

- 1) Η Μετανάστις (1880)
- 2) Οι έμποροι των Εθνών (1883)
- 3) Η γυφτοπούλα (1884)
- 4) Χρήστος Μηλιόνης
- 5) Φόνισσα (δημοσιεύτηκε το 1903)

β) Διηγήματα:

- 1) Αγάπη στο γκρεμό
- 2) Άγια και πεθαμένα (1896)
- 3) Αλιβάνιστος
- 4) Άνθος του γιαλού
- 5) Απόλαυσις στη γειτονιά
- 6) Άψαλτος
- 7) Γουτού γουπατού
- 8) Δαιμόνια στο Ρέμα
- 9) Έρωσ - Ήρωσ (1896)
- 10) Ζάνος Χαρίσης
- 11) Η αποσώστρα (στη δημοτική)
- 12) Η Βλαχοπούλα (1893)
- 13) Η στρίγγλα μάνα
- 14) Η μαυρομαντηλού (1891)
- 15) Η νοσταλγός
- 16) Η παιδική πασχαλιά
- 17) Η σταχτομαζώχτρα

γ) Ποιήματα:

- 1) Προς την Μητέρα μου (1880)
- 2) Δέσπεις (1881)

Αντώνης Κονδύλης,
Σωτήρης Κουτσούρης
Β'1 Λυκείου

Ελληνικός τουρισμός:

Πραγματικότητα και προοπτικές

Η ανάπτυξη της τουριστικής βιομηχανίας από τα μέσα του 20^{ου} αιώνα προσέφερε σημαντική βοήθεια στην οικονομία πολλών χωρών του πλανήτη, που διέθεταν φυσικές ομορφιές, πλούσια πολιτισμική παράδοση και σημαντική ιστορία. Πολλές από τις χώρες αυτές, όπως οι χώρες του Μεσογειακού νότου, που υπήρξαν κοιτίδες των αρχαιότερων πολιτισμών και είναι διάσπαρτες από τα ίχνη ενός σημαντικού ιστορικού παρελθόντος, προκάλεσαν το ενδιαφέρον των τουριστών από τη βόρεια και την κεντρική Ευρώπη, αλλά και τη βόρεια Αμερική. Ο τουρισμός θεωρείται εξέλιξη του περιηγητισμού, τάσης που αναπτύχθηκε τον 19^ο αιώνα και συνδέθηκε με τον οριενταλισμό,¹ τον ρομαντισμό και την αποικιοκρατία.

Στη χώρα μας εκδηλώθηκε μια ραγδαία ανάπτυξη του τουρισμού κυρίως από τη δεκαετία του 1960, η οποία, εκτός των άλλων, οφειλόταν και σε σημαντικές ελληνικές προσωπικότητες της τέχνης και του πολιτισμού, που προσέλκυσαν αρχικά το ενδιαφέρον ξένων προσωπικοτήτων να γνωρίσουν τις φυσικές ελληνικές ομορφιές και το ελληνικό life style κυρίως ως προς την διασκέδαση. Ιδιαίτερα οι ομορφιές και η ατμόσφαιρα των αναρίθμητων νησιών μας υπήρξαν τα μεγάλα α τουτ του ελληνικού τουρισμού.

Ωστόσο, ο τουρισμός, όπως συμβαίνει και με άλλους καίριους τομείς

στη χώρα μας, δεν αναπτύχθηκε στο πλαίσιο μιας εθνικής στρατηγικής, χαραγμένης σε βάθος χρόνου. Δίνοντας τη δυνατότητα για εύκολο κέρδος σε πολλές περιοχές, εξαντλήθηκε κυρίως στην προβολή συγκεκριμένων χαρακτηριστικών της σύγχρονης ελληνικής ζωής και αρκέσθηκε στην αξιοποίηση συγκεκριμένων ελληνικών περιοχών. Έτσι, γρήγορα είδαμε πανέμορφες περιοχές να κακοποιούνται οικιστικά, να υπεριοικοδομούνται και να αλλοιώνεται το πολιτισμικό τους περιβάλλον. Αντίθετα, άλλες περιοχές, όπως αυτές της ορεινής Ελλάδας με ιδιαίτερο φυσικό πλούτο, έμειναν στην αφάνεια και την απομόνωση.

Τα τελευταία χρόνια καταγράφεται μια παρήγορη τάση επανακαθορισμού της τουριστικής πολιτικής της χώρας μας. Η ανάπτυξη του αγροτουρισμού και της βιολογικής γεωργίας καθώς και οι νεώτεροι οικιστικοί νόμοι για την προστασία του περιβάλλοντος, αποτελούν παράγοντες προς αυτή την κατεύθυνση.

Παρόλα αυτά, χρειάζεται η χάραξη κεντρικής στρατηγικής σε βάθος χρόνου που θα αναδείξει τόσο την πλούσια φυσική κα πολιτιστική κληρονομιά της Ελλάδας όσο και τον τουρισμό ως σημαντικό πυλώνα της οικονομικής ανάπτυξης της χώρας μας.

Πέτρος - Ορέστης Κατσούλας,
B'1 Λυκείου

¹ Πρόκειται για την αντίληψη με την οποία οι Ευρωπαίοι και γενικώς οι κάτοικοι του Δυτικού κόσμου προσέγγισαν και αντιλήφθηκαν την κουλτούρα και τον τρόπο ζωής της Ανατολής, ως περιοχής «εξωτικής» και πολιτισμικά «υποδεέστερης».

Τουρισμός στη Σύρο

Μέρη που αξίζει να επισκεφτεί κανείς για ένα μικρό διάλειμμα από την καθημερινότητα είναι οι πανέμορφες Κυκλάδες. Αν ρωτούσαμε περαστικούς στο δρόμο να μας πουν ένα νησί των Κυκλάδων που τους έρχεται στο νου, αυτοί αμέσως θα απαντούσαν την Μύκονο. Όμως στις Κυκλάδες υπάρχει ένας μικρός θησαυρός από μέρη που αξίζει κανείς να δει. Παρόλο που τις περισσότερες φορές την προσοχή κεντρίζουν νησιά, όπως η Τήνος, η Σαντορίνη και η Μύκονος, δεν πρέπει να ξεχνάει κανείς πριν αποφασίσει να διαλέξει ένα μέρος για διακοπές ότι στόχος είναι η ξεκούραση του σώματος και του νου. Γι' αυτό θα σας γράψω για ένα νησί που αξίζει κανείς πραγματικά να επισκεφτεί.

Σύρος: Η Αρχόντισσα του Αιγαίου!!! Λουκούμια και χαλβαδόπιτες, Βαμβακάρης και Βικέλας· είναι πολλά αυτά που μου έρχονται στο νου, όταν ακούω αυτό το όνομα. Ως πρωτεύουσα των Κυκλάδων προσελκύει ένα σχετικά μεγάλο αριθμό τουριστών, κυρίως οικογενειών, που παραθερίζουν εκεί.

Τον 19ο αι. η Ερμούπολη υπήρξε ένα από τα σημαντικότερα οικονομικά, εμπορικά, πνευματικά κέντρα της Ελλάδας. Το λαμπρό παρελθόν της αποτυπώνεται στα εξαιρετικής σπουδαιότητας αρχιτεκτονικά μνημεία, στα νεοκλασικά οικήματα και τις επιβλητικές εκκλησίες. Η κουλτούρα που «κουβαλάει» από τους Ελληνιστικούς και Ρωμαϊκούς χρόνους ακόμα, από την περίοδο της φραγκοκρατίας και από την εποχή, που τέθηκε υπό την προστασία των Γάλλων κατά τη διάρκεια της επανάστασης του 1821, είναι περασμένη στο γονίδιο των Συριανών.

Σήμερα αποτελεί την καρδιά των Κυκλάδων, την πρωτεύουσα του νομού. Δυσλόφοι σε καλωσορίζουν με την άφιξή σου στην Ερμούπολη. Ο ένας, ο Ορθόδοξος της Ανάστασης και ο άλλος

των καθολικών, ο Σαν Τζώρτζης, όπως των αποκαλούν οι ντόπιοι, στην Άνω Σύρα. Το θέατρο «Απόλλων» (μικρογραφία της σκάλας του Μιλάνου) με διεθνείς παραστάσεις, το επιβλητικό δημαρχιακό μέγαρο του φημισμένου αρχιτέκτονα Τσίλερ με την τεράστια πλατεία, τόπος συνάντησης ευγενών και απλών ανθρώπων, η φημισμένη εκκλησία, μία από τις μεγαλύτερες των Βαλκανίων, του Άγιου Νικόλα του Πλούσιου, η συνοικία «Βαπόρια» χτισμένη μέσα στα σμαραγδένια νερά του Αιγαίου με την πανέμορφη παραλία Αστέρια, το ναυπηγείο του Νεωρίου το οποίο αποτελεί την οικονομική ανάσα του νησιού, το καρνάγιο με την μικρή βουλή, όπου θα βρεις φρέσκο λαχταριστό ψάρι είναι κάποιες από τις ομορφιές του νησιού.

Ταβέρνες, κουτούκια με ζωντανή μουσική, μαγαζιά με κάθε είδους αναμνηστικά αλλά και ό,τι αγαθό θέλεις θα το βρεις να το αγοράσεις στην αγορά της Ερμούπολης.

Από παραλίες και απάγκια τι να

πεις!! Αζόλιμνος, Βάρη, Μέγας Γιαλός, Φοίνικας, Ποσειδωνία (η γνωστή και χιλιотραγουδημένη Ντελαγράτσια), Γαλησσάς, Κίνι με το ονειρικό ηλιοβασίλεμα, Δελφίνι, Καστρί, Χαλανδριανή ό,τι ονειρεύεσαι θα το βρεις.

Το μόνο πρόβλημα που θα αντιμετωπίσεις φεύγοντας από το νησί θα είναι η διστακτικότητά σου να το αποχωριστείς.

Τρεις ώρες είναι από την Αθήνα. Καλό ταξίδι!!!!

*Φωτογραφίες και κείμενο:
Αικατερίνη Νιαβή Β'2 Λυκείου*

Η άγνωστη Μύκονος

Μιας και η οικογένεια του πατέρα μου από την πλευρά της γιαγιάς μου έχει μακρόχρονη ρίζα καταγωγής από τη θελκτική Μύκονο και μιας και εγώ προσωπικά διατηρώ έντονες μνήμες και εμπειρίες από τις συναναστροφές μου με ντόπιους μέσα από τη 17χρονη διαδρομή τακτικής διαμονής μου στο νησί, θεωρώ τον εαυτό μου ιδιαίτερα "ευλογημένο" που κατάφερα να αποκομίσω μια εικόνα της Μυκόνου που δεν είναι καθόλου γνωστή στο ευρύ κοινό!

Η αλήθεια είναι ότι η κοσμοπολίτικη Μύκονος με την έντονη νυχτερινή ζωή και τις ποικίλες προκλήσεις, είναι σε έντονη αντίθεση με τη Μύκονο της παράδοσης, του πολιτισμού και της λαογραφίας. Ο σημερινός τουριστικός επισκέπτης δύσκολα θα πιστέψει πως αρκετοί Μυκονιάτες, ανεξαρτήτως οικονομικής επιφάνειας και επαγγέλματος, διατηρούν ήθη και έθιμα αγροτικού χαρακτήρα, όπως είναι τα χοιροσφάγια ή ακόμα ότι συντηρούν παραδόσεις που οι απαρχές τους χάνονται στους αιώνες, όπως τα πανηγύρια με το έντονο θρησκευτικό συναίσθημα, τη διασκέδαση με ήχους βγαλμένους ρυθμικά από παραδοσιακά όργανα του νησιού (τσαμπούνες και τσουμπάκια) και τ' ατέλειωτα ντόπια κεράσματα και λουκάνικα που καταλήγουν συνήθως σε πλουσιοπάροχα δείπνα.

Στη Μύκονο, το νησί με τις 1000 εκκλησίες και τα 4 μοναστήρια (τα 2 διαλυμένα) το θρησκευτικό συναίσθημα των κατοίκων είναι ιδιαίτερα εμφανές! Εδώ επικαλούνται ιδιαίτερα την Παναγιά σαν Γιάτρισσα και Οδηγήτρια και το όνομά Της έχει γίνει καθημερινή τους επίκληση σ' επιφωνηματικές φράσεις όπως: "Παναγιά δε καημός", "Παναγιά δε χαρά", "Παναγιά δε βροχή"

και άλλες! Αυτό το δέσιμο με την Παναγιά έχει τόσο βαθιές ρίζες στη Μύκονο, που ούτε η σημερινή εποχή της τεχνολογίας και των υλιστικών απολαύσεων δε στάθηκαν ικανά να το κλονίσουν!

Επίσης, βαθιά εντύπωση κάνει σε πολλούς η παρουσία ικανών βοοειδών και αιγοπροβάτων σ' ένα μικρό τόπο που είναι τόσο ξηρός και άγονος. Αρκετοί είναι σήμερα εκείνοι που παράγουν από το γάλα την τυροβολιά (είδος μαλακού τυριού που το βάζουν στην κρεμμυδόπιτα), τα ξινότυρα και τη μοναδική κοπανιστή (πικάντικο τυρί). Επιπλέον, εκεί που επιτρέπει ο άνεμος, υπάρχουν θερμοκήπια! Ξεχωριστή θέση κατέχει εδώ η μυκονιάτικη ντομάτα για την ιδιαίτερη γλυκιά γεύση της! Όλοι οι παραγωγοί κατεβάζουν την πραμάτεια τους στο Γιαλό, την παραλία της Χώρας, δημιουργώντας μια παραδοσιακή λαϊκή αγορά και λιγότεροι είναι εκείνοι που επιλέγουν να περιπλανηθούν με τα γαϊδουράκια τους στα στενά, γραφικά δρομάκια της Χώρας. Τι να πρωτογράψει κανείς για τα ήθη και τα έθιμα του ποδαρικού με την εικόνα του Χριστού ή της Παναγιάς, τους κουκουγέρους (μασιαφάδες) που διασκεδάζουν τρομάζοντας τους περαστικούς τη περίοδο της Αποκριάς, το κατέβασμα της Χαριτόβλιτης εικόνας της Τουρλιανής από την Άνω Μέρα στη Χώρα (απόσταση 8 χιλ. με τα πόδια), τα βαγιοκάλαντα στο χάραμα τη Μεγαλοβδομάδας, τις λαμπροκουλούρες και τέλος το Μεγάλο Πανηγύρι της Παναγιάς της Τουρλιανής στην

εορτή της απόδοσης της Κοιμήσεως της Θεοτόκου στις 23 Αυγούστου!!

Μ' αυτά τα καθαρά εισαγωγικά λόγια προσπάθησα απλά να τονίσω την επιτακτική ανάγκη για μια βαθύτερη γνωριμία της μυκονιάτικης παράδοσης και πολιτισμού! Πιστεύω ότι μελετώντας αυτά, γνωρίζουμε τους προγόνους μας, με τις εμπειρίες τους από το φυσικό και κοινωνικό κόσμο! Γνωρίζουμε όλους εκείνους που μόχθησαν κι έβαλαν τις πλάτες τους για να κρατηθούν και να μας κρατήσουν στη ζωή.

Γνωρίζουμε την εθνική μας υποδομή και κληρονομιά στην παγκόσμια κοινότητα, την ελληνορθόδοξη ταυτότητα και ιδιαιτερότητα μας. Μόνο οι πρακτικές γνώσεις αυτών των ανθρώπων γύρω από την καλλιέργεια της γης, την πρόβλεψη του καιρού, τα συναισθήματα απέναντι στους συνανθρώπους τους, τη φιλοξενία, τη διασκέδαση και την πνευματική αναζήτηση μέσα από της αλήθειες της Ορθοδοξίας, κάτι σημαντικό μπορούν να μας διδάξουν στη σημερινή στεγνή, αγχωτική ζωή από τις υπερανάγκες που δημιούργησε η τεχνολογική πρόοδος και τουριστική ανάπτυξη!

Ψάξτε για την "άγνωστη Μύκονο"! Είναι εκεί, στη μέση του Αρχιπελάγους και περιμένει τους τολμηρούς αναζητητές της αλήθειας να την ανακαλύψουν!

Μαρίνα Μεταξά - Μαράτου
Β' 2 Λυκείου

Διακοπές και οικονομική κρίση

Τη στιγμή που οι Έλληνες βρίσκονται σε μια περίοδο όπου η τσέπη τους δοκιμάζεται και η αυτοσυγκράτηση είναι απαραίτητη, είναι λογικό η έννοια «διακοπές» να μην παραπέμπει τόσο στον τόπο που μπορεί να επιλέξουν ως προορισμό, αλλά στα χρήματα που θα καταναλωθούν προκειμένου να πραγματοποιηθεί το ταξίδι αυτό. Ως αποτέλεσμα, οι επιλογές για διακοπές περιορίζονται σημαντικά, τόσο για την μέση οικογένεια, όσο και για τις ιδιαίτερα επιφανείς οικονομικά. Σχετικά με το ζήτημα αυτό αξίζει να αναφερθούν κάποιες επιλογές καλοκαιρινών κυρίως διακοπών, μιας και το καλοκαίρι δεν είναι ιδιαίτερα μακριά:

Διακοπές σε σταθερή βάση

Είτε αυτό μεταφράζεται για κάποιους ως το παλιό τους εξοχικό στο χωριό τους, είτε για τους υπόλοιπους ως ενοίκιαση θερινής κατοικίας σε κάποιο σχετικά κοντινό προορισμό εντός συνόρων, θεωρείται σίγουρα η οικονομικότερη λύση εάν δεν έχουμε διάθεση να παραμείνουμε όλο το καλοκαίρι στην πόλη και να υπομείνουμε τον καύσωνα που συνοδεύει όλη αυτή την ιδέα. Είναι ιδανική επιλογή για πολυμελείς οικογένειες με μικρά παιδιά, εφόσον έχουν πάρει απόφαση πως το καλοκαίρι τους δεν θα περιέχει περιπέτεια (όπως για παράδειγμα η ανακάλυψη νέων τόπων και πολιτισμών), και εκτός από τα μπάνια στη θάλασσα και τις εξόδους, οι δουλειές του σπιτιού παραμένουν οι ίδιες. Καλό είναι, στην περίπτωση της θερινής κατοικίας, να ενοικιαστεί για όλη τη σεζόν, για οικονομικούς λόγους, και να βρίσκεται κοντά στην πόλη, ώστε στις μέρες της άδειας των ενηλίκων και στα σαββατοκύριακα του καλοκαιριού να μην χρειάζεται να πραγ-

ματοποιηθούν πολύωρα ταξίδια, τα οποία κουράζουν τους μικρούς και εκνευρίζουν τους μεγαλύτερους.

Διακοπές με σύντομες αποδράσεις

Η επιλογή μιας απόδρασης διάρκειας από 2 έως το πολύ 4 με 5 μέρες είτε σε κάποια ευρωπαϊκή πρωτεύουσα είτε σε κάποια πόλη στο εσωτερικό, με τη βοήθεια φθηνών προσφορών στα ταξιδιωτικά πρακτορεία μπορεί να θεωρηθεί ιδανική για οικογένειες που οι επαγγελματικές υποχρεώσεις των γονέων πρόκειται να καταλάβουν το μεγαλύτερο μέρος του καλοκαιριού. Παρόλο που φαίνονται αρκετά σύντομα για ταξίδια στη διάρκεια του καλοκαιριού, έχουν να προσφέρουν περισσότερες εμπειρίες για αυτούς που τις αναζητούν και στο τέλος του καλοκαιριού μπορεί οι μπαταρίες να μην είναι γεμάτες από ξεκούραση, αλλά θα είναι σίγουρα γεμάτες από εικόνες και εμπειρίες. Είναι ιδανική λύση για οικογένειες με παιδιά μεγαλύτερης ηλικίας, που δεν φαίνονται τόσο πρόθυμα να εγκαταλείψουν τον υπολογιστή τους για πολύ καιρό. Φυσικά μια τέτοια απόδραση απαιτεί ιδιαίτερο προγραμματισμό και συνεννόηση με τα παιδιά, ένα χρηματικό ποσό που θα έχει συγκεντρωθεί, και σωστή έρευνα για τις πιο συμφέρουσες τιμές.

Διακοπές σε κάμπινγκ

Θεωρείται από τις πιο δημοφιλείς επιλογές σε τέτοιες περιπτώσεις, και είναι ιδανική για οικογένειες με παιδιά ανεξαρτήτως ηλικίας, των οποίων οι γονείς επιδιώκουν να τους προσφέρουν μοναδικές εμπειρίες στη φύση. Μπορεί να χαρακτηριστεί και ο πιο ξέγνοιαστος

τύπος διακοπών, αφού η οικογένεια μπορεί να κυκλοφορεί όλη μέρα με τα μαγιά. Σε ένα τέτοιο είδος διακοπών όμως δεν θα πρέπει να ξεχνάμε να έχουμε μαζί μας πάντα ένα πλήρως εφοδιασμένο κουτί πρώτων βοηθειών. Η έννοια του κάμπινγκ βέβαια έχει αλλάξει αρκετά σε σχέση με τα προηγούμενα χρόνια. Πριν από μερικά χρόνια κάμπινγκ θα σήμαινε επιστροφή σε μια πρωτόγονη κατάσταση, αλλά σήμερα υπάρχουν σύγχρονα, οργανωμένα κάμπινγκ, που παρέχουν στους κατασκηνωτές αρκετές ανέσεις και συχνά έξτρα πολυτέλειες. Ένα τέτοιο είδος διακοπών όμως δεν παύει να σημαίνει πως θα χρειαστεί ο κατασκηνωτής να κάνει κάποιες αμοιβαίες υποχωρήσεις.

Αξίζει βέβαια να αναφέρουμε ότι και ένα μεγάλο ποσοστό πολιτών παραμένει στην πόλη για διακοπές, είτε λόγω οικονομικής αδυναμίας, είτε επαγγελματικών υποχρεώσεων. Σε αυτή την περίπτωση το άτομο έχει και πάλι την ευκαιρία να ξεκουραστεί, αλλά επίσης μπορεί να περάσει την ώρα του στα event που διοργανώνονται κατά τη διάρκεια του καλοκαιριού εντός της πόλης.

Η οικονομική κρίση που επικρατεί αυτό τον καιρό, δεν έχει ως δέκτη αποκλειστικά και μόνο τη χώρα μας, αλλά και άλλες ευρωπαϊκές και μη χώρες. Στο άμεσο μέλλον χώρες, όπως η Ιταλία και η Αμερική ενδέχεται να ακολουθήσουν τις ίδιες επιλογές με εμάς στις διακοπές τους. Σε εμάς αυτό έχει ως συνέπεια να μειώνεται ο τουρισμός μας, είτε εξαιτίας των υψηλών τιμών των πεντάστερων ξενοδοχείων, είτε ακόμα και από τη δυσφήμιση στην οποία υποκύπτει η χώρα μας από τα διεθνή μέσα. Οι ιδιοκτήτες των ξενοδοχείων, στις προσπάθειές τους να προσελκύσουν κόσμο, μειώνουν όσο το δυνατόν περισσότερο τις τιμές τους, αλλά και πάλι, ένα μεγάλο ποσοστό χρημάτων θα χρειαστεί να καταναλωθεί για εισιτήρια, διόδια και βενζίνη, οπότε οι χαμηλές αυτές τιμές παύουν να είναι δελεαστικές στους πολίτες.

Μαρία Πολίτη
Γ'2 Λυκείου

Εξαπατημένοι τουρίστες από ξένες χώρες

Το καλοκαίρι πλήθος τουριστών κατακλύζει τα ελληνικά νησιά. Τα άτομα αυτά έρχονται στην χώρα μας, με το μεσογειακό κλίμα και τις όμορφες παραλίες για να περάσουν τρεις μήνες ξεγνοιασιάς. Είναι φυσικό λοιπόν να ψάξουν για κάποια ξενοδοχειακή εγκατάσταση ώστε να μείνουν κατά τη διάρκεια του καλοκαιριού. Εμφανίζεται όμως ένας επιτήδειος που το μόνο που θέλει είναι να πάρει τα χρήματα των ανύποπτων τουριστών.

Το πρώτο πρόβλημα είναι το ξενοδοχείο. Οι τιμές τους είναι πολύ υψηλές για τα πορτοφύλια των αλλοδαπών. Έτσι μένουν με δύο επιλογές. Η μία επιλογή είναι να αποφασίσουν να μείνουν στο ξενοδοχείο αλλά να δουλέψουν ως μέλη του προσωπικού, δηλαδή να καθαρίζουν δωμάτια ή ως σερβιτόροι. Η άλλη επιλογή είναι να αρκεστούν στα ύποπτα φθηνά ενοικιαζόμενα δωμάτια. Καλύτερα, όμως να είχαν μείνει στο δρόμο... Οι τουαλέτες τους είναι στο διάδρομο, τα ντους στο πίσω μέρος της αυλής, το μπάνιο βρίσκεται κυριολεκτικά στο πλυσταριό του σπιτονοικοκύρη. Και τελικά όταν έρθει η ώρα για να πληρώσουν ο λογα-

ρισμός είναι ιδιαίτερα "τσιμπημένος".

Στα εστιατόρια συναντούν ανάλογη μεταχείριση. Οι ξένοι αλλού θεωρούνται πελάτες πρώτης κατηγορίας αλλά τις περισσότερες φορές γίνονται πελάτες δεύτερης κατηγορίας. Σε πολλές περιπτώσεις οι σερβιτόροι δεν είναι καν ευγενικοί. Τα γεύματα που τους σερβίρονται είναι το λιγότερο κακής ποιότητας ενώ στις παραδοσιακές ψαροταβέρνες τα θαλασσινά προϊόντα που καταναλώνονται είναι, τα περισσότερα, κατεψυγμένα.

Τέλος, ένα από τα κύρια ενδιαφέροντα των τουριστών για την χώρα μας είναι τα αρχαιολογικά μνημεία. Όταν όμως επισκέπτονται την Ακρόπολη, το Ναό του Ποσειδώνα στο Σούνιο ή την Κνωσό πληρώνουν εν αγνοία τους υπέρογκα ποσά για ανεπαρκείς ξεναγήσεις και ενημερωτικά φυλλάδια.

Μετά από όλη αυτή την κακή μεταχείριση οι ξένοι τουρίστες αποφασίζουν να μην περάσουν άλλες διακοπές στην χώρα μας για χάρη κάποιων κερδοσκοπικών επιχειρήσεων. Ο χαμένος του "παιχνιδιού" είναι η Ελλάδα, καθώς ο τουρισμός ήταν πάντοτε πηγή οικονομικών εσόδων για την πατρίδα μας. Έσοδα τα οποία μας χρειάζονται τώρα πότε από ποτέ, αν σκεφτούμε και την οικονομική κρίση, στη δίνη της οποίας βρισκόμαστε.

Γιώργος Μαυρομμάτης
Β'1 Λυκείου

ΑΠΟ ΤΙΣ ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ

Αγιογραφία

Ίσως, οι περισσότεροι από εσάς να γνωρίζετε ότι στο σχολείο μας παραδίδονται μαθήματα αγιογραφίας. Εκεί, η αδελφή Γλυκερία διδάσκει το σχέδιο, την αγιογραφία σε φορητή εικόνα, την τοιχογραφία και το ψηφιδωτό. Προσωπικά, δεν είχα καταπιαστεί με κάτι παρόμοιο στο παρελθόν κι αφού θεώρησα πως ήταν μια καλή ευκαιρία να το δοκιμάσω, αποφάσισα να συμμετέχω. Έτσι, λοιπόν, ξεκίνησα τα μαθήματα σχεδόν αμέσως μόλις έμαθα γι' αυτή τη δραστηριότητα, δηλαδή πέρυσι, όταν ήρθα στο σχολείο αυτό. Πιστεύω, πως κι εγώ κι όλα τα άλλα παιδιά είμαστε πολύ τυχεροί που έχουμε τη δυνατότητα να διδασκόμαστε στο σχολείο την τέχνη της αγιογραφίας. Το μάθημα γίνεται σε ευχάριστο κλίμα. Ο ρόλος της αδελφής Γλυκερίας είναι καθοριστικός. Σε κάθε μάθημα, μας συμβουλεύει, μας ενθαρρύνει και μας βοηθά, αποκαλύπτοντάς μας κάθε «μυστικό» της αγιογραφίας.

Στέκεται δίπλα μας και μας διδάσκει με υπομονή. Ο καθένας μπορεί να καταλάβει πως το παράδειγμά της αρκεί για να βελτιωθούμε όχι μόνο σε «καλλιτεχνικό», αλλά και σε πνευματικό επίπεδο.

Κατά τη γνώμη μου- όποια γνώμη μπορώ να'χω σχηματίζει εγώ, μια απλή μαθήτρια, με την ελάχιστη εμπειρία μου ως τώρα- η βυζαντινή αγιογραφία είναι μια τέχνη δύσκολη και για να έχει αποτέλεσμα χρειάζεται αρκετό κόπο, συνεχή προσπάθεια κι επιμονή. Αν και εκ πρώτης όψεως η αγιογραφία μοιάζει με κάτι απλό, στην πραγματικότητα δε θα έλεγα ότι είναι και τόσο εύκολη τέχνη. Βέβαια, αν και μπορεί να βοηθήσει και στην ανάπτυξη της ζωγραφικής μας ικανότητας, η βυζαντινή αγιογραφία είναι διαφορετική από την ζωγραφική. Κάτι σημαντικό που αξίζει ν' αναφέρουμε είναι ότι ο αγιογράφος δεν επιχειρεί ν' αποδώσει ρεαλιστικά τα χαρακτηριστικά του εικονιζόμενου προσώπου, αλλά να του αποδώσει ιδιαίτερη χάρη, πνευματικότητα και ιερότητα.

Ο αγιογράφος για να φιλοτεχνήσει την εικόνα ενός αγί-

ου προετοιμάζεται προσευχόμενος και διαβάζοντας το βίο του αγίου. Με αυτό τον τρόπο, δημιουργείται μια πνευματική σχέση μεταξύ αγιογράφου και αγίου. Στη συνέχεια, για να μην παραμείσουμε και την πνευματική υπόσταση της αγιογραφίας, ας αναφέρουμε πως η κάθε εικόνα μοιάζει σαν καθρέφτης που καθρεφτίζει το νοητό κόσμο του πνεύματος. Δηλαδή οι προσευχόμενοι πιστοί αντικρίζοντας μια εικόνα τη συνδέουν με τα ακούσματά τους και τις γνώσεις τους για το συγκεκριμένο εικονιζόμενο πρόσωπο. Οι εικόνες βοηθούν τους πιστούς -τόσο στο ναό κατά τη συμμετοχή τους στις ακολουθίες, όσο και στην προσευχή τους στο σπίτι- να αυξήσουν τον πνευματικό τους σύνδεσμο με τον αρχηγό της πίστης μας το Χριστό και τους αγίους. Έτσι, οι εικόνες χρησιμεύουν ως μεσολαβητές ανάμεσα στα εικονιζόμενα πρόσωπα και τους πιστούς.

Τελειώνοντας, θα ήθελα να εκφράσω τη χαρά μου που ασχολούμαι με την τέχνη της αγιογραφίας και να ενθαρρύνω κι άλλους μαθητές ν' ασχοληθούν με αυτή. Πραγματικά, ποτέ δεν είναι αργά κι αξίζει τον κόπο.

Ευτυχία Στούμπου, Α'2 Λυκείου

ΤΕΣ ΤΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ ΜΑΣ

πρόθυμος και αν είναι ο καθηγητής να εξηγήσει την τεχνική, η δουλειά και το αποτέλεσμα αυτής ανήκουν αποκλειστικά στο μαθητή. Παίρνοντας για παράδειγμα τη Θεοτόκο, την πιο γαλήνια και όμορφη κατά τη γνώμη μου μορφή μεταξύ των αγίων, δεν υπάρχει πιο δύσκολο έργο για ένα μαθητευόμενο απ' το να καταφέρει να της αποδώσει αυτά τα χαρακτηριστικά. Σαν μαθήτρια λοιπόν, ήθελα να προσεγγίσω όσο το δυνατόν περισσότερο αυτή την παρουσία. Αρχικά η αδ. Γλυκερία μου έδειξε κάθε μυστικό τεχνικής που έπρεπε να γνωρίζω για την Παναγία και τον κάθε άγιο που βοήθησαν στην προσπάθεια μου. Όπως πιστεύει η αδ. Γλυκερία και τώρα πια και εγώ, η ίδια η Παναγία ήταν αυτή που μου έδωσε την ώθηση να συνεχίσω. Και εκεί είναι που θέλω να καταλήξω. Για να ασχοληθεί κάποιος με την αγιογραφία και να πετύχει, δεν αρκεί η αγάπη για την τέχνη. Πρέπει να πιστέψει ότι ο άγιος που επιλέγει είναι κάθε φορά δίπλα του, βοηθός του. Όταν υπάρχει αληθινή πίστη, τα χρώματα και τα πινέλα παίρνουν αξία και ο αγιογράφος έχει εκπληρώσει το στόχο του, έχει δώσει πνοή και ζωή στην εικόνα.

Μαρία-Χριστίνα Παπαλέξη
Β'2 Λυκείου

Ακούγοντας κανείς πρώτη φορά για την τέχνη της αγιογραφίας, θεωρεί ότι πρόκειται για μία τέχνη περίεργη και απόμακρη, σε σχέση με τις υπόλοιπες. Πραγματικά μπορεί η αγιογραφία να είναι ασυνήθιστη και να μην αποτελεί πρώτη επιλογή των φιλότεχνων, ωστόσο δεν έχει να ζηλέψει κάτι από την κοινή ζωγραφική ή τη γλυπτική. Μάλιστα το σημείο που την κάνει να ξεχωρίζει και να υπερτερεί έναντι των άλλων, είναι εκείνο της σχέσης που αναπτύσσεται μεταξύ του αγιογράφου και του έργου του. Δεν

πρόκειται για μια απλή απεικόνιση ενός προσώπου, αλλά για μια διαρκή επαφή του καλλιτέχνη με τον άγιο που επέλεξε να αγιογραφήσει. Μέσα απ' την προσπάθεια αποτύπωσης του αγίου, ο αγιογράφος εκφράζει τα συναισθήματα που του αποπνέει η επιβλητική του παρουσία και διαισθάνεται τη βοήθεια που του προσφέρει για να εκτελέσει το έργο του.

Μιλώντας από προσωπική εμπειρία, έχοντας εργαστεί σε φορητή εικόνα και τοιχογραφία, η αγιογράφηση απαιτεί απόλυτη προσήλωση. Όσο καλός και

ΑΠΟ ΤΙΣ ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ

«Όταν η Γ' Λυκείου της «Θεομήτορος»

Η εξα-ήμερη επίσκεψη μου στην Ιταλία με το σχολείο με έκανε και εκπείρας πλέον να αμφισβητώ όλους αυτούς που θεωρούν πως για να περάσεις καλά στην τελευταία σχολική εκδρομή σου πρέπει να βγαίνεις μέχρι τις πρώτες πρωινές ώρες και να σηκώνεις ένα ολόκληρο ξενοδοχείο «στο πόδι». Ομολογουμένως η εκδρομή αυτή χάρισε σε όλους μας πολύ όμορφες (και για τους περισσότερους πρωτόγνωρες) εμπειρίες που ήταν άξιες να μας τονώσουν το ηθικό για την δύσκολη συνέχεια...

Μετά από ένα μακρύ ταξίδι(σχεδόν μιας μέρας)φτάσαμε στο λιμάνι του Μπάρι απ' όπου με ιταλιάνικο πλέον αέρα ξεκινήσαμε την εκδρομή μας για την αρχαία Πομπηία. Η επιβλητικότητα της αρχαίας πόλης, που η ζωή της σταμάτησε ξαφνικά στις 14 Αυγούστου το 79 π.Χ. από την έκρηξη του Βεζούβιου, δημιουργούσε ένα κλίμα δέους. Η αγορά, οι κρήνες, τα σπίτια, τα μαγαζιά, οι επαύλεις και οι εκπληκτικές τοιχογραφίες που στόλιζαν τα κτίσματα είναι σαν να ζωντανεύουν την τελευταία εκείνη μέρα...Εκπληκτικό είναι το έκ-

θεμα των 7 καλυμμένων με γύψο ανθρώπινων σκελετών, που βρέθηκαν κατά τις ανασκαφές και δείχνουν την απότομη διακοπή της ζωής στην πόλη. Γυρνώντας στη Ρώμη ξεκουραστήκαμε από το μεγάλο ταξίδι στο ξενοδοχείο μας ώστε να πάρουμε δυνάμεις για την επόμενη μέρα.

Η δεύτερη μέρα στην Ιταλία ήταν αφιερωμένη εξ ολοκλήρου στη Ρώμη. Πρώτα επισκεφτήκαμε τον ναό του Αγίου Πέτρου στη δεξιά όχθη του ποταμού Τίβερη. Περιμένοντας υπομονετικά στην τεράστια πλατεία με μέγιστο πλάτος και μήκος, 240 και 340 μέτρα αντίστοιχα, μας κράταγε συντροφιά μια παρέα ντόπιων που τραγουδούσαν με μια κιθάρα. Όταν φτάσαμε, μπαίνοντας αντιληφθήκαμε γιατί θεωρείται ο μεγαλύτερος χριστιανικός ναός του κόσμου. Την κατασκευή του ανέλαβαν διαφορετικοί αρχιτέκτονες όπως ο Ραφαήλ, ο Μιχαήλ Άγγελος, ο Τζιάκομο ντε λα Πόρτα και ο Κάρλο Μαντέρα. Η συνέχεια στη Ρώμη περιελάμβανε τη ξενάγηση σε πολλά άλλα εντυπωσιακά αξιοθέατα. Παρατηρήσαμε από ψηλά την παλιά ρωμαϊκή

αγορά και τους ανθρώπους που φαινόταν πραγματικά μικροσκοπικοί μπροστά στα ερείπια των μνημείων ενώ περάσαμε από την πλατεία του Καπιτωλίου όπου υπήρχε το μουσείο του Καπιτωλίου και το σημερινό δημαρχείο όπου τυχαία παρακολουθήσαμε και ένα γάμο. Πέρασαμε από το φημισμένο Κολοσσαίο. 80 είσοδοι και 160 διάδρομοι αποτελούσαν το αμφιθέατρο στο οποίο πραγματοποιούνταν μονομαχίες, ιπποδρομίες και ανάλογα θεάματα, ενώ το ύψος του έφτανε τα 48 μέτρα. Έξω από το Κολοσσαίο είχαμε την ευκαιρία να βγάλουμε φωτογραφία στην Αψίδα του Κωνσταντίνου. Είδαμε συνεχιζοντας το μνημείο του Vittorio Emanuele στην πλατεία Piazza Venezia το οποίο λειτουργεί σαν μουσείο ενώ η κατασκευή του από το κατάλευκο μάρμαρο του έδωσε την ονομασία «Τούρτα». Είχαμε την ευκαιρία να πιούμε έναν αυθεντικό ιταλικό καφέ και να φάμε αυθεντική ιταλική pizza πριν επιστρέψουμε πάλι στο ξενοδοχείο. Το βράδυ περπατήσαμε στους φιλόξενους στολισμένους πλακόστρωτους δρόμους της Ρώμης,

ΤΕΣ ΤΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ ΜΑΣ

«τορος» συνάντησε...την Ιταλία»

είδαμε τα φώτα της να λάμπουν, τα απίστευτα πολλά αγάλματα και τα σιντριβάνια της, ανεβήκαμε τα σκαλοπάτια της Piazza de Spania και θαυμάσαμε την εκπληκτική θέα ενώ δεν θα μπορούσαμε να παραλείψουμε την Fontana de Trevi όπου ρίξαμε κι εμείς το νόμισμά μας για να πάμε πάλι πίσω στη Ρώμη.

Η επόμενη μέρα μας βρήκε στη Φλωρεντία να θαυμάζουμε από κοντά τον ογκώδη και εξαιρετικά λεπτομερή καθεδρικό ναό Santa Maria del Fiore καθώς και το Palazzo Vecchio και τα υπέροχα αγάλματα στην πλατεία De La

Sinioria. Είχαμε την τύχη να περπατήσουμε στην παλαιότερη σωζόμενη γέφυρα της πόλης Ponte Vecchio και να χαζέψουμε στα μαγαζιά εκεί, ενώ αργότερα θελήσαμε να καθούμε στα υπέροχα στολισμένα στενά της πόλης.

Η τελευταία μέρα, ήταν η μέρα της επιστροφής, και αφού ετοιμάσαμε τα πράγματα μας, αναχωρήσαμε αποχαιρετώντας (προς το παρόν) την «γειτόνισσα» χώρα. Μια συνολική αποτίμηση του ελάχιστα κουραστικού και όμορφου ταξιδιού είναι ότι η «Αιώνια πόλη» επάξια φέρει αυτόν τον τίτλο με τα αξιοθέα-

τα και το στολισμό της, η ρωμαϊκή τέχνη ξεπηδά σε οποιοδήποτε σημείο των πόλεων που καταφέραμε να επισκεφθούμε και ο σύγχρονος τρόπος ζωής είναι αρκετά διαφορετικός (κατά την άποψή μου προς το καλύτερο) απ' της Ελλάδας. Ωστόσο αν θέλουμε να είμαστε αντικειμενικοί η ιταλική κουζίνα και φιλοξενία βρίσκεται πολλά σκαλοπάτια πιο κάτω απ την ελληνική.

Κωνσταντίνα Γιοβάνη
Γ'1 Λυκείου

ΑΠΟ ΤΙΣ ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ

Αφιέρωμα στη γιορτή της 25ης Μαρτίου

Η γιορτή της 25ης Μαρτίου πραγματοποιήθηκε, όπως είθισται, στην αίθουσα εκδηλώσεων του σχολείου μας με τη συμμετοχή της Α' τάξης του Λυκείου.

Η προετοιμασία της γιορτής ξεκίνησε απ' τα τέλη του 2010 όταν το Α'2 Λυκείου πρότεινε να αναλάβουμε τη φετινή γιορτή για την επέτειο του 1821. Στην αρχή ειπώθηκαν πολλά σχετικά με το τί θα

παρουσιάζαμε. Με τη βοήθεια τόσο των καθηγητριών μας όσο και με τις ιδέες των υπόλοιπων παιδιών καταλήξαμε στην παρουσίαση ενός θεατρικού δράματος. Έτσι επιλέχτηκε το έργο του Βασίλη Ρώτα με τίτλο «ΝΕΝΙΚΗΚΑΜΕΝ».

Μια ιστορία έλαβε χώρα στην Καλαμάτα, ενώ πρωταγωνιστούσαν τα παιδιά ενός σχολείου της περιοχής καθώς και

ο δάσκαλος τους που φρόντιζε να τους καθοδηγήσει σωστά και να τους οπλίσει με θάρρος και γενναιότητα ώστε να μπορέσουν να αγωνιστούν και να αντιμετωπίσουν σαν πραγματικοί ήρωες το τύραννο και να κερδίσουν την ελευθερία τους.

Παράλληλα, η γιορτή συνοδευόταν από μουσικο-χορευτικά δράγματα. Πιο

ΤΕΣ ΤΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ ΜΑΣ

συγκεκριμένα, κυρίως τα παιδιά που έλαβαν μέρος στο θεατρικό προετοίμασαν κάποιους παραδοσιακούς χορούς και κάποια τραγούδια που εμπλούτιζαν ακόμα περισσότερο τη γιορτή στο σύνολο της.

Το πνεύμα της συνεργασίας ήταν η αγάπη, το μεράκι και ο ζήλος που διακατείχε όλους όσους έλαβαν μέρος και βοήθησαν ώστε να παρουσιαστεί κάτι αξιόλογο προς τιμήν όλων των αγωνιστών ηρώων της 25ης Μαρτίου.

Η σκηνική παρουσίαση καθώς και οι αφίσες αλλά και γενικότερα ο στολισμός της αίθουσας με επετειακές εικόνες ήταν αποτέλεσμα μιας ομάδας παιδιών υπό την καθοδήγηση της αγαπημένης μας καθηγήτριας κας Γκαβαϊσέ.

Ιδιαίτερα μας συγκίνησε το γεγονός ότι τόσο η κυρία Παπαδοπούλου όσο και η κυρία Μπενέκου δέχτηκαν να αναλάβουν υπεύθυνα τη διεκπεραίωση αυτής της γιορτής. Η βοήθεια τους ήταν πολύ σημαντική. Περισσότερο όμως οφείλουμε να τις συγχαρούμε και να τις επαινέσουμε, καθότι φάνηκαν πολύ ψύχραιμες και υπομονετικές απέναντι στα προβλήματα που δημιουργούσαμε κυρίως με την έλλειψη ψυχίας και ηρεμίας σε ορισμένες στιγμές...

Κλείνοντας θα θέλαμε να ευχαριστήσουμε όλους όσους έλαβαν μέρος σ' αυτή τη γιορτή, και κυρίως τις καθηγήτριες μας γιατί χωρίς αυτές θα ήταν αδύνατο να παρουσιαστεί κάτι πραγματικά αξιόλογο μέσα σε λίγο χρονικό

διάστημα. Τέλος ευχαριστούμε όλους εσάς που μας χειροκροτήσατε δικαιώνοντας τον κόπο μας και την προσπάθεια μας. Όμως σ' αυτή τη γιορτή μάς δόθηκε η ευκαιρία να καταλάβουμε και να συνειδητοποιήσουμε ότι όπως τότε στον αγώνα του 1821 πολέμησαν με τόλη τόσα παλικάρια και τόσοι γενναίοι και ανδρείοι Έλληνες, έτσι και 'μεις θα πρέπει να έχουμε θάρρος και δύναμη όμως πάνω απ' όλα θα πρέπει να συνεχίσουμε να αγωνιζόμαστε για την «Ελευθερία» μας όπως έγινε τότε το 1821.

Κατερίνα Κουνή
Ηρακλής Γιώτης
Α' Λυκείου

ΑΠΟ ΤΙΣ ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ

Θεατρική παράσταση «DNA»

Μπαίνοντας ο έφηβος θεατής στο θέατρο, επιφυλακτικός, έχει μείνει με την εικόνα των παιδικών παραστάσεων με τα ωραία σκηνικά και τα χρωματιστά κουστούμια. Αντί αυτού, αντικρίζει μια σκηνή με περίεργη προοπτική και μερικά μικρά ιδιαίτερα δέντρα. Και η παράσταση αρχίζει...

Το έργο ακολουθεί την πορεία μιας παρέας εφήβων που παρασυρόμενοι ο ένας απ' τον άλλο (!!) σκοτώνουν ένα συμμαθητή τους. Στο φόβο τους να μην μπλέξουν, ψάχνουν τη λύση που θα κρύψει το έγκλημα τους. Έτσι συνθέτουν μια ιστορία κατά την οποία το νεκρό παιδί απήχθη από κάποιο φανταστικό πρόσωπο. Ωστόσο, η περιγραφή που δίνουν συναληθεύει τυχαίως μ' ένα υπαρκτό πρόσωπο το οποίο συλλαμβάνεται και καταδικάζεται. Οι επιλογές των παιδιών είναι δύο:

είτε να ομολογήσουν την αλήθεια ώστε να μην τιμωρηθεί ένας αθώος, είτε να σιωπήσουν και να συνεχίσουν να ζουν. Ο φόβος θα τους οδηγήσει στη δεύτερη λύση. Γεγονός βέβαια που θα τους στιγματίσει στην υπόλοιπη ζωή τους.

Το θεατρικό αυτό προσπαθεί να προβληματίσει το σύγχρονο έφηβο σχετικά με προβλήματα της εποχής του, όπως ο κοινωνικός αποκλεισμός και ο κομφορμισμός. Ο μαθητής -που τελικά σκοτώνεται- αποτελεί το υπαρκτό παράδειγμα του παιδιού που δεν είναι αποδεκτό σε κάποια παρέα και κάνει τα πάντα χωρίς ενδοιασμούς προκειμένου

να ενταχθεί κάπου. Ακόμη, προσεγγίζεται το θέμα της φιλίας σ' αυτή την ηλικία υπό το πρίσμα του συμφέροντος. Κατά πόσο δηλαδή οι σχέσεις των σημερινών νέων είναι ειλικρινείς και πλήρεις.

Είναι ένα έργο γραμμένο απ' τον πολυβραβευμένο Βρετανό Ντένις Κέλι για το φεστιβάλ εφηβικού θεάτρου της Αγγλίας. Οι ερμηνείες είναι καλές και ενίοτε πολύ ενδιαφέρουσες. Η σκηνοθεσία ακολουθώντας τα ρήματα του σεναρίου δεν προσφέρει απαντήσεις στον θεατή αλλά τον προβληματίζει τοποθετώντας τον στο εσωτερικό της ιστορίας, καθώς τα γεγονότα που διαδραματίζονται έχουν πολλά κοινά με την καθημερινότητα του και ο καθένας θα μπορούσε εύκολα να πάρει τη θέση κάποιου απ' τους ήρωες.

Ανδρέας Μαρούλης
Γ' 2 Λυκείου

ΤΕΣ ΤΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ ΜΑΣ

Σχολικές Εκδρομές

Ημερήσια εκδρομή της Α΄ Λυκείου στο Ναύπλιο

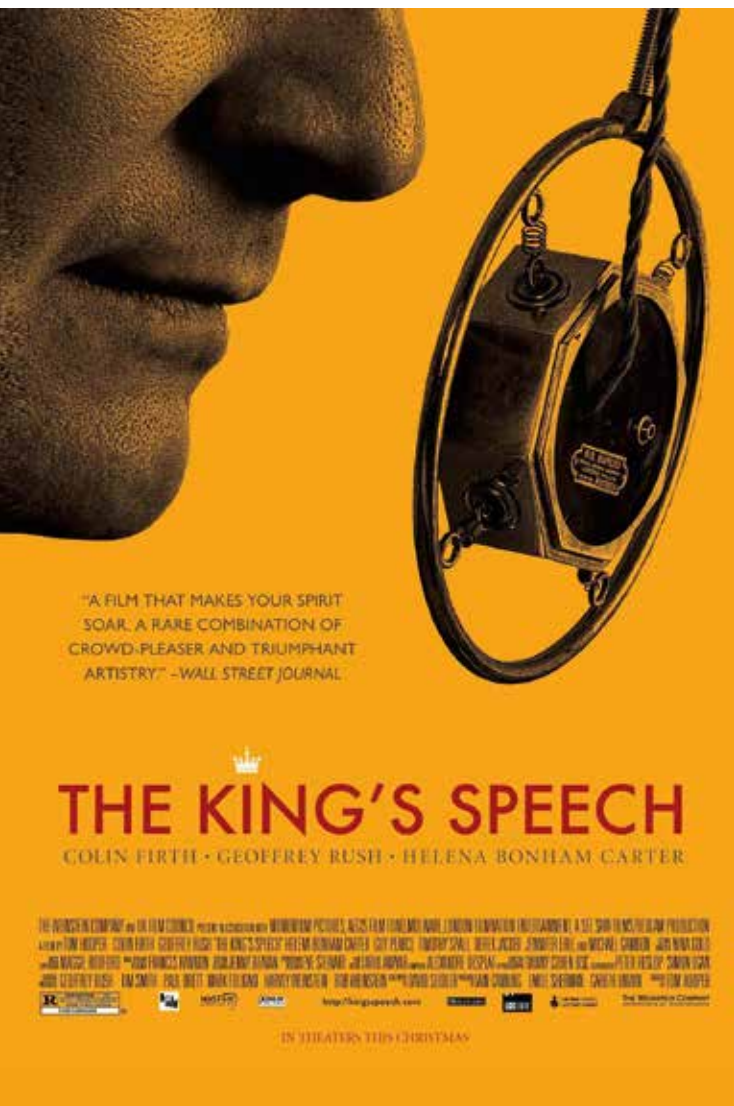

Ημερήσια εκδρομή της Α΄ και Β΄ Γυμνασίου στον Κάλαμο Αττικής. Επίσκεψη στον αρχαιολογικό χώρο του Αμφιθέατρου

Ημερήσια εκδρομή της Γ΄ Γυμνασίου στον Άγιο Ιωάννη το Ρώσο στην Εύβοια

Διήμερη εκδρομή της Γ΄ Γυμνασίου στην Ναύπακτο

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ: Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΙΑ

του μοιάζει άλυτο και ο Γεώργιος έχει αποκαρδιωθεί. Όμως, η γυναίκα του (Helena Bonham Carter) αποφασίζει ν'αναλάβει δράση και προσλαμβάνει ένα λογοθεραπευτή, τον Αυστραλό Λογκ (Geoffrey Rush) να βοηθήσει το σύζυγό της. Ο αλλόκοτος λογοθεραπευτής Λάιονελ Λογκ που θα τον αναλάβει θα προσπαθήσει με τις ανορθόδοξες μεθόδους του να τον βοηθήσει να γίνει ο ηγέτης μιας χώρας η οποία βρίσκεται στα πρόθυρα πολέμου.

το πιο απαιτητικό κοινό. Η σκηνοθεσία αξιοθαύμαστη, οι ερμηνείες των ηθοποιών συγκλονιστικές και το κλίμα της εποχής του 1930 αποδίδεται ικανοποιητικά. Η ιστορία μιλάει για τη δύναμη που κρύβουμε μέσα μας, την αυτοπεποίθηση και την αποφασιστικότητα που καλείται κάθε ηγέτης να έχει.

Ένα πραγματικό αριστούργημα του σύγχρονου Ευρωπαϊκού κινηματογράφου.

*Άλκηστη Χανδρινού,
Μαριάννα Πετσετάκη,
Β'2 Λυκείου*

«Όταν ο θεός δεν μπορούσε να σώσει το Βασίλειο, η Βασίλισσα στράφηκε σε κάποιον που μπορούσε»

χιούμορ, η ταινία αυτή ικανοποιεί και

Η Βρετανική αυτή ταινία δικαιωματικά αποδείχτηκε η νικήτρια των φετινών Oscar, κερδίζοντας όχι 1, αλλά 4 από τα πολυπόθητα αγαλματάκια. Η συγκλονιστική ιστορία του Γεώργιου δού, πρώην βασιλιά της Μ.Βρετανίας, που πάλεψε με τον ίδιο του τον εαυτό για το στέμμα. Ο (πρώην ονομαζόμενος Αλβέρτος) Γεώργιος, τον οποίο υποδύθηκε εξαιρετικά ο Colin Firth είναι ο 2ος στη διαδοχή του θρόνου και τραυλός. Το πρόβλημά

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ

της ηθοποιού Ευγενίας Δημητροπούλου στην μαθήτριά Λένα Ζαβερδινού

Τι έχεις σπουδάσει και πώς μπήκε μέσα σου το «μικρόβιο» της υποκριτικής;

Έχω παρακολουθήσει τη Νομική για τέσσερα χρόνια, έχω κάνει σεμινάρια πάνω στο θέατρο των Αλλαγών και έχω ολοκληρώσει τις σπουδές μου στην ανωτέρα δραματική σχολή του Νέου Ελληνικού Θεάτρου.

Πώς αισθάνθηκες όταν σου ανακοινώθηκε ότι πρόκειται να συμμετέχεις σε μια τόσο μεγάλη παραγωγή, όπως είναι το τηλεοπτικό «Νησί» και πώς ήταν η συνεργασία σου με καταξιωμένους ηθοποιούς;

Σίγουρα χάρηκα πάρα πολύ. Εγώ στην αρχή όταν μου προτάθηκε δεν είχα καταλάβει το μέγεθος της παραγωγής. Παρόλα αυτά είχα ένα πολύ καλό ένστικτο ότι θα γίνει μια πολύ καλή δουλειά. Σιγά σιγά, όσο μάθαινα το cast των υπόλοιπων ηθοποιών ένιωσα μεγάλη χαρά που ήμουνα δίπλα τους, που συμμετείχα στην ίδια παραγωγή και σίγουρα έχω να μάθω πάρα πολλά πράγματα από αυτούς τους ανθρώπους.

Ήταν εύκολο να προσεγγίσεις τον ρόλο της Άννας δεδομένου ότι ζούμε σε μία εντελώς διαφορετική εποχή;

Σίγουρα απαιτούσε από εμένα μία μελέτη της εποχής. Ανέτρεξα σε πε-

ριοδικά και βιβλία που μιλούσαν για τη γυναίκα εκείνης της εποχής, τη γυναίκα στην Κρήτη. Παράλληλα, έψαχνα πολύ στο «youtube» να βρω διαφημίσεις εποχής του '50, επειδή η Άννα είναι μία κοπέλα από την επαρχία που, όμως, ονειρεύεται μια άλλη ζωή, την οποία μιμείται. Προσπαθεί να

κάνει σαν τις πλούσιες κυρίες που βλέπει στα περιοδικά, στον κινηματογράφο, στα ερεθίσματα, δηλαδή, που έχει η ίδια εκείνη την εποχή. Σκοπός μου ήταν να την προσεγγίσω όσο το δυνατόν περισσότερο. Γιατί έτσι κι αλλιώς, κι ο σωματικός κώδικας εκείνη την εποχή ήταν διαφορετικός, ο τρόπος που κινούνταν οι γυναίκες, που μιλούσαν, που κάθονταν...

Το σενάριο της ταινίας στηρίζεται στο βιβλίο «Το Νησί». Υπάρχουν ομοιότητες στην παρουσίαση των ηρώων και των καταστάσεων ανάμεσα στην σειρά και το βιβλίο;

Σίγουρα, ναι! Το σίριαλ είναι βασισμένο πάνω στο βιβλίο. Δεν το ακολουθούμε πιστά, μόνο στις περιπτώσεις που για κάποιο λόγο συμβαίνει αυτό. Είτε γιατί το προστάζουν οι ανάγκες της τηλεόρασης, είτε γιατί, απλώς και μόνο, δραματουργικά είχε ένα άλλο ενδιαφέρον. Το δικό μου κομμάτι είναι πάρα πολύ κοντά σ' αυτό που περιγράφει το βιβλίο. Απλώς, είναι διαφορετικό να διαβάζεις έναν ήρωα στο χαρτί και να προσπαθείς να του δώσεις "σάρκα και οστά".

Είναι μία σειρά με αισιόδοξο μήνυμα;

Εγώ πιστεύω πως είναι. Γιατί, είναι μία σειρά που δείχνει ότι υπάρχει ελπίδα,

ότι υπάρχει φως στην άκρη του τούνελ. Τελικά, η αρρώστια γιатρεύεται, οι άνθρωποι φεύγουν από τη Σπιναλόγκα και, νομίζω, ότι αυτό είναι πολύ αισιόδοξο.

Τι θα έλεγες στα νέα παιδιά που έχουν μέσα τους αναζητήσεις που σχετίζονται με το θέατρο;

Θα τους έλεγα να μην σταματάνε να τις έχουν. Θεωρώ ότι, επειδή το θέατρο ασχολείται με την ψυχή, το να ασχολείσαι κι εσύ και να σκάβεις μέσα σου για ν' ανακαλύπτεις πτυχές του χαρακτήρα σου και κομμάτια της ψυχής σου είναι πολύ θετικό. Πιστεύω, επίσης, ότι το θέατρο είναι μία μορφή παιδείας, γιατί ένα έργο, οι διάφοροι ρόλοι "μιλάνε" κατευθείαν στην ψυχή των ανθρώπων, και το θεωρώ ένα είδος εκπαίδευσης που όλοι οι άνθρωποι πρέπει να έχουν. Και φυσικά, εάν κάποιος έχει το μεράκι και την αγάπη, μπορεί να περάσει στην αντίπερα όχθη και να ασχοληθεί επαγγελματικά με αυτό.

Λένα Ζαβερδινού
Γ'1 Λυκείου

Σύλλογος Αποφοίτων Θεομήτορος

Ο Σύλλογος Αποφοίτων Θεομήτορος ιδρύθηκε τον Δεκέμβριο του 2004.

Μέχρι τότε το σχολείο μας δε διέθετε σύλλογο αποφοίτων αντίστοιχο των υπόλοιπων ιδιωτικών εκπαιδευτηρίων. Η ιδιαίτερη πορεία που ακολούθησε τα τελευταία 60 περίπου έτη, κατά τη διάρκεια των οποίων εκατοντάδες μαθητών και μαθητριών ωφελήθηκαν από αυτό, δεν έδωσε την ευκαιρία να δημιουργηθεί σύλλογος αποφοίτων από αυτό.

Έτσι, σαν φυσική συνέπεια της ανάγκης που ολοένα και μεγάλωνε, οι απόφοιτοι του καλοκαιριού του 2001 πήραν την απόφαση να κάνουν πράξη το όραμά τους και να συστήσουν σύλλογο αποφοίτων των εκπαιδευτηρίων "Η ΘΕΟΜΗΤΩΡ" υπό τη μορφή νομικής προσωπικότητας, σωματείου μη κερδοσκοπικού χαρακτήρα.

Η πρωτοβουλία αυτή που ανακοινώθηκε στο σχολείο τον Απρίλιο του 2004 έγινε δεκτή με ενθουσιασμό από την αδελφότητα και τους εργαζομένους στα εκπαιδευτήρια. Με τις ευχές και τις προσδοκίες από μέρους της μακαριστής γερόντισσας Πελαγίας Γουλιέλμου, ηγουμένης της αδελφότητας, ξεκίνησαν τότε οι διαδικασίες για την επισημοποίηση της προσπάθειας αυτής και τη σύσταση του νέου συλλόγου.

Το Δεκέμβριο του 2004 το Πρωτοδικείο Αθηνών ενέκρινε το καταστατικό που οι 20 απόφοιτοι – ιδρυτικά μέλη του συλλόγου είχαν συντάξει, υπογράψει και καταθέσει από κοινού και έτσι ξεκίνησε η πορεία του Συλλόγου Αποφοίτων Θεομήτορος (ΣΑΘ).

Οι σκοποί

Το σκεπτικό των αποφοίτων που μετείχαν αρχικά σε αυτή την προσπάθεια ήταν αφενός να παραδώσουν στο σχολείο κάτι το οποίο είχε στερηθεί όλα αυτά τα χρόνια, ένα συνδετικό κρίκο με το κοινό σημείο αναφοράς των αποφοίτων, το σχολείο και τις αναμνήσεις από τα χρόνια σε αυτό, αφετέρου – το πιο σημαντικό – να πούνε με έναν ακόμη τρόπο την αλήθεια που εξακολουθεί να ισχύει: τα σχολικά χρόνια σε αυτό το χώρο, μαζί με αυτούς τους ανθρώπους έγιναν αφορμή για φιλίες που τολμούν να αντέχουν στο χρόνο...

Ο Σύλλογος, ωστόσο, διαθέτει και

νομική υπόσταση, καταστατικό που προβλέπει επίτευξη κοινών στόχων από μέρους των συμμετεχόντων σε αυτόν, σύμφωνα με τα πρότυπα αντίστοιχων συλλόγων άλλων μεγάλων εκπαιδευτηρίων. Μέσα σε αυτούς είναι η επίτευξη επικοινωνίας, αλληλοβοήθειας και υποστήριξης μεταξύ των μελών σε нητικό, αλλά και υλικό επίπεδο όταν υπάρχει ανάγκη. Η ανάπτυξη συνεργασίας μεταξύ των μελών, σε μια εποχή πολλαπλών κρίσεων, όπου το αίσθημα εμπιστοσύνης και αλληλοβοήθειας μοιάζει να ατονεί, αλλά και η από κοινού οργάνωση και συμμετοχή σε συγκεντρώσεις, εκθέσεις, χοροεσπερίδες, ομιλίες, εκδρομές, καλλιτεχνικές και αθλητικές εκδηλώσεις καθώς και η προβολή του έργου των Εκπαιδευτηρίων της Θεομήτορος στα πλαίσια της επιστήμης, των γραμμάτων και των τεχνών.

Σήμερα...

Σήμερα αρκετά βήματα έχουν γίνει, μένουν όμως πολλά ακόμη για να πραγματοποιηθούν. Η κυριότερη δυσκολία που ο ΣΑΘ μέχρι στιγμής αντιμετώπιζε ήταν η αδυναμία να κάνει σταθερά γνωστή την ύπαρξή του(!), άρα και πιο αποτελεσματική τη δράση του.

Οι απόφοιτοι των ετών που ακολούθησαν την ιδρυτική πράξη γνωρίζουν ήδη την ύπαρξή του από σχετικές ενημερώσεις που έχουν κατά καιρούς πραγματοποιηθεί, παλαιότεροι όμως

απόφοιτοι – ή και απλά μαθητές του σχολείου μας στο παρελθόν – αγνοούν την ύπαρξη του συλλόγου, που ίσως οραματίζονταν από τότε!

Αξίζει να σημειώσουμε ότι την ιδιότητα του μέλους του Συλλόγου Αποφοίτων Θεομήτορος την αποκτά κανείς με μια απλή εγγραφή σε αυτόν και δεν απαιτείται πλέον πέρα από τη νόμιμη ηλικία άλλο προσόν ή οικονομική καταβολή. Α, ψέματα! Χρειάζεται λίγος χρόνος και μεράκι... Ήδη υπάρχουν μέλη μη-απόφοιτοι (φίλοι, δηλαδή, αυτής της προσπάθειας) που με πολλούς τρόπους έχουν συνδράμει και ενισχύσει το Σύλλογο από την πρώτη του στιγμή. Ο Σύλλογος αυτοδιοικείται από 5μελές Διοικητικό Συμβούλιο και γενική συνέλευση που ορίζει νέο ΔΣ κατόπιν εκλογών κάθε 2 χρόνια.

Στη μακαριστή γερόντισσα Πελαγία Γουλιέλμου λίγους μήνες πριν την κοίμησή της απονεμήθηκε ο τίτλος του επί τιμή μέλους του Συλλόγου.

Σταμάτης Σταματοπούλος,
Φιλολογος

ΜΝΗΜΗ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗ

Και συλλογιζόμουν ότι απ' τη μια μέρα στην άλλη μπορούσε να πεθάνει ο μεγάλος Σκιαθίτης, και μαζί του να σβήσει για πάντα η οσία μορφή του. Και πότε αυτό; Σε μια εποχή που δεν υπάρχει ασημότητα που να μην έχει λάβει τις τιμές του φωτογραφικού φακού. Και πως θα μπορούσε να δικαιολογηθεί μια τέτοια παράλειψη της γενεάς μας σ' εκείνους που θά'ρθουν κατόπι μας να συνεχίσουν το θαυμασμό μας για τον απaráμιλλο λυρικό ψυχογράφο των καλών και των ταπεινών και τον αγνότατο ποιητή των νησιώτικων γαλών; Αλλά ο αγνός αυτός χριστιανός, με τη ψυχή του αναχωρητή, δεν εννοούσε, με κανένα τρόπο, να επιτρέψει στον εαυτό του μια τέτοια ειδωλολατρική ματαιότητα. «Ου ποιήσεις σεαυτω είδωλον ουδέ παντός ομοίωμα» ήταν ή άρνησή του και η απολογία του. Αποφάσισα όμως να πάρω την αμαρτία του στο λαιμό μου. Ο Θεός και η μακαρία ψυχή του ας μου συχωρέσουν το κρίμα μου. Ένας από τους ωραιότερους τίτλους που αναγνωρίζω στη ζωή μου, είναι ότι παρέδωκα στους μεταγενέστερους τη μορφή του Παπαδιαμάντη.

Με τι δόλια και αμαρτωλά μέσα επραγματοποίησα τον άθλο μου αυτό, το διηγήθηκα, όπως είπα, αλλού. Εκείνο που μου θυμίζουν ζωηρότερα τώρα οι ευλαβητικές γιορτές της Σκιάθου, είναι η ανησυχία του τη στιγμή που τον αποτράβηξα ως την προσήλια γωνίτσα του μικρού καφεενείου, για να ποζάρη μπροστά στον φακό μου. Να «ποζάρη» είναι ένας λεκτικός τρόπος. Είχε πάρει μόνος του τη φυσική του στάση απάνω σε μια πρόστυχη καρέκλα, με τα χέρια σταυρωμένα στο στήθος, με το κεφάλι σκυφτό, με τα μάτια χαμηλωμένα, στάση βυζαντινού αγίου, σαν ξεσηκωμένη από κάποιο καπνισμένο παλιό τέμπλο ερημοκλησιού του νησιού του. Αυτή δεν ήταν στάση για μια πεζή φωτογραφία. Ήταν μια καλλιτεχνική σύνθεση, και θα μπορούσε να είναι ένα έργο του Πανσελήνου ή του Θεοτοκοπούλου. Αμφιβάλλω αν φωτογραφικός φακός έλαβε ποτέ μια τέτοια ευτυχία.

(Παύλος Νιρβάνας,
Νέα Εστία 1933, τεύχ. 163)

Μνήμη Αλέξανδρου Παπαδιαμάντη σήμερα, 3 Ιανουαρίου (κοιμήθηκε το 1911). Παραθέτουμε το παρακάτω περιστατικό που αφηγείται ο συγγραφέας και φίλος του Αγίου των Ελληνικών γραμμάτων Παύλος Νιρβάνας, όταν τράβηξε την γνωστή φωτογραφία στον κυρ Αλέξανδρο, στο οποίο μπορούμε να διαγνώσουμε την σεμνότητα του μεγάλου λογοτέχνη.

«Ο καημένος ο Αλέξανδρος! Καινούργιες ανησυχίες θα είχε πάλι η ασκητική του ψυχή με τη συρροή τόσων ξένων και δικών μας μουσαφιερών στο ταπεινό του σπιτάκι του ωραίου νησιού. Τον έτρωμαζε τόσο πολύ «η περιέργεια του Κοινού». Είχα διηγηθεί άλλοτε την ανησυχία του αυτή, όταν πήγα, κλέφτικα, με χίλιες προφάσεις, να τον φωτογραφίσω απάνω στο καφεενεδάκι της Δεξαμενής. Δεν υπήρχε ως τότε φωτογραφία του Παπαδιαμάντη.

Συνταγές

ΣΟΚΟΛΑΤΕΝΙΑ ΛΙΧΟΥΔΙΑ

ΥΛΙΚΑ

250 γρ. βούτυρο σε θερμοκρασία δωματίου
250 γρ. ζάχαρη
250 γρ. κουβερτούρα
250 γρ. αλεύρι που φουσκώνει μόνο του
6 αυγά
Άχνη ζάχαρη

Διαδικασία

Σε μια αρκετά μεγάλη κατσαρόλα βάζω το βούτυρο, σπάω την κουβερτούρα σε κομμάτια από πάνω και τέλος, χύνω τη ζάχαρη. Περιμένω λίγο να αρχίσει να λιώνει το βούτυρο και με μια ξύλινη κουτάλα ανακατεύω ζωηρά το μείγμα. Προσέχω να μη μου κολλήσει η ζάχαρη στον πάτο. Γι' αυτό και τη ρίχνω τελευταία! Όταν πια σχηματιστεί μια σοκολατένια σως, κατεβάζω από το μάτι.

Μεταφέρω τη γλυκιά σάλτσα στον κάδο του μίξερ και αρχίζω να χτυπάω σε χαμηλή ταχύτητα. Ρίχνω εναλλάξ το αλεύρι καλά κοσκινισμένο και τα αυγά ένα-ένα. Χτυπάω λίγη ώρα, μέχρι να σχηματιστεί ένας λείος κυλός.

Βουτυρώνω μια φόρμα στρογγυλή για κέικ και την αλευρώνω ελαφρώς. Περνάω τον κυλό στη φόρμα. Ψήνω σε προθερμασμένο φούρνο στους 180° C για 16'-19'.

Για τη διακόσμηση:

Πασπαλίζω το κέικ μου, αν θέλω, με μπόλικη άχνη ζάχαρη.

ΚΑΛΗ ΣΑΣ ΟΡΕΞΗ!

Κριασιώτη Γλυκερία,
Β'2 Λυκείου

ΤΣΟΥΡΕΚΙ

ΥΛΙΚΑ

1 κιλό αλεύρι (για τσουρέκι)
300 γρ. ζάχαρη
200 γρ. βούτυρο λιωμένο
5 αυγά
3 φακελάκια μαγιά
1 κ.γ. αλάτι (5γρ)
1 φλ. γάλα χλιαρό (200 γρ)
Ξύσμα ενός μεγάλου πορτοκαλιού
1 κοφτό κ.γ. μαχλέπι κοπανισμένο (3 γρ)
1 κοφτό κ.γ. μαστίχα κοπανισμένη (3 γρ)

Διαδικασία

Φτιάχνουμε ένα ελαφρύ ζυμάρι με τη μαγιά, το χλιαρό γάλα και το 1/4 (250γρ) από το αλεύρι. Το σκεπάζουμε και το αφήνουμε να φουσκώσει για 20' περίπου.

Στο μεταξύ, σε άλλο μπολ, χτυπάμε τη ζάχαρη, τα αυγά, το αλάτι, τα μυρωδικά και το υπόλοιπο αλεύρι.

Προσθέτουμε το ζυμάρι που έχει φουσκώσει και ζυμώνουμε μέχρι να γίνει μια μάζα.

Προσθέτουμε σιγά σιγά το βούτυρο και ζυμώνουμε μέχρι να γίνει η ζύμη μας μαλακή. Σκεπάζουμε το μπολ και αφήνουμε να φουσκώσει μέχρι να διπλασιαστεί.

Πλάθουμε τσουρέκια σε ό,τι σχήμα θέλουμε και τα τοποθετούμε σε βουτυρωμένο ταψί. Τα αφήνουμε σε ζεστό μέρος να φουσκώσουν.

Τα αλείφουμε με λίγο χτυπημένο αυγό (αν θέλουμε τα πασπαλίζουμε με αспρισμένα αμύγδαλα) και ψήνουμε στους 150° για 35-40'.

Πηγή: <http://www.sintagespareas.gr>

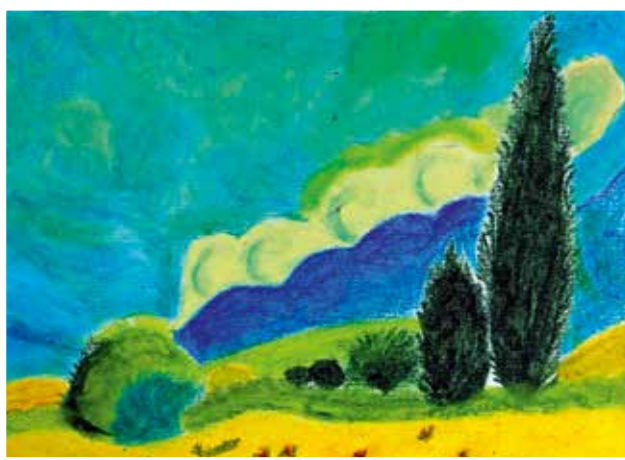

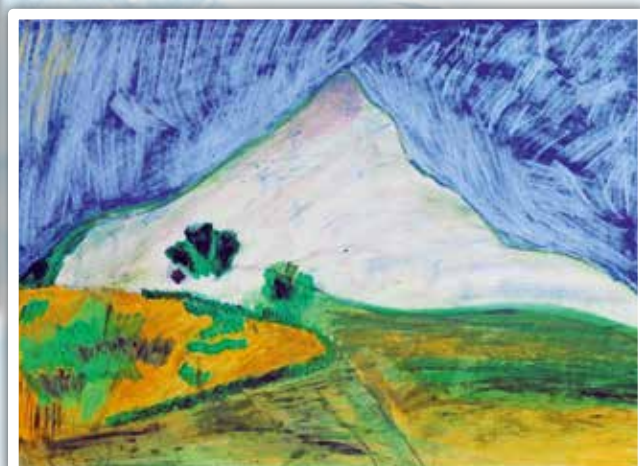
Τελλειορίδης Δημήτρης, Γ'3 Γυμνασίου

Σμυρνή Μυρτώ, Α' 3 Γυμνασίου

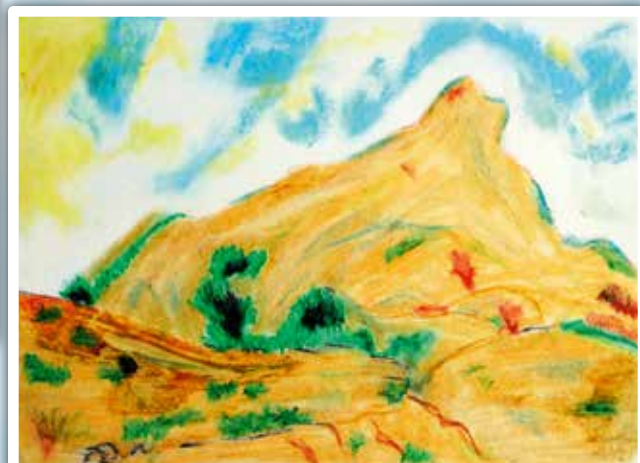
Μπέλλεχα Παναγιώτα, Α' 2 Λυκείου

Μίκου Θεοδώρα, Α' 2 Λυκείου

Κουφογεώργος Μάριος, Α' 1 Λυκείου

Κουφάκη Μαρία, Α' 1 Λυκείου

